

det for uheldigt at binde sig for en lang Fremtid til at afgive Halvdelen af den Forretning, man gør, til et andet Selskab. Naar ikke ganske særlige Forhold talte for det, vilde jeg sætte mig imod det, naar jeg sad i vedkommende Selskabs Bestyrelse. Men her er Forholdet et andet. Her er Spørgsmaalet, om Staten skal sætte sig imod det. Og her mener jeg, at man kommer ind paa et principielt Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om, hvor langt Forsikringsraadet's Myndighed skal strække sig, og der mener jeg, at det er raadeligt at sige, at den ikke skal strække sig videre end til at føre Tilsyn med, at det, der skal være i Kassen, er der, og at Selskaberne overholder alle de Forskrifter, der er givne. Derimod tror jeg, at det er betænkeligt, at man ogsaa lader Forsikringsraadet blande sig i selve Forretningsgangen og paase, om Forretningsmetoden er den ene eller den anden. Naar blot Forretningsgangen er fuldt ud hæderlig og respektabel, maa det være tilstrækkeligt. Om Kvoteforsikringen kan det nu ikke siges, at den ikke er en fuldtud hæderlig og respektabel Forretning. Den binder ganske vist vedkommende Selskab for Fremtiden, og det er som sagt ikke saa heldigt; men Forsikringsraadet kan jo dog ikke sørge for, at Selskaberne i det hele taget opfører sig saa forstandigt, som det kunde ønskes. Det vilde være en Indblanding i Driften.

Naar jeg særlig har min Interesse henvendt paa dette Punkt, er det, fordi vi staar overfor en vidtrækkende Lovgivning paa andre Omraader, overfor Aktieselskaber, Banker og Sparekasser, hvor Staten ogsaa vil gennemføre en Kontrol, og der vil man absolut komme til at staa overfor et afgørende Spørgsmaal netop paa dette Punkt, hvor langt man skal gaa, om Staten overhovedet skal blande sig i Driften, eller om den kun skal paase, hvorledes Resultatet af Driften er blevet. Dette er et meget stort og vidtrækkende Spørgsmaal, og det er ud fra det Synspunkt, at jeg mener, man her overskrider den Grænse, man efter min Mening bør holde sig indenfor, at jeg maa tale imod denne Bestemmelse om Kvoteforsikring, uagtet jeg ud fra mine Forretningsinteresser, om jeg maa bruge det Udtryk, nærmest maatte være vel tilfreds med en saadan Bestemmelse, hvorigennem der vilde kunne lægges Hindringer i Vejen for visse Selskaber, der konkurrerer med mine. Jeg mener imidlertid, at Forsikringsraadet derved vil komme ud over, hvad det bør be-

skæftige sig med, og at Statsmagten her kommer ind paa Omraader, den skulde holdes ude fra, og hvor man bør opretholde Friheden i Næringslivet. Man maa erindre, at vi paa dette Omraade er inde i en Periode, hvor vi reagerer meget stærkt mod den frie Konkurrence, og hvor man altsaa skal passe paa, at man ikke kommer til at gøre et Skridt, hvorved en ny og virksom Reaktion hurtig bliver nødvendig.

Naar jeg ser paa Forholdet mellem Forsikringsraadet og Selskaberne, finder jeg, at det er ønskeligt, at der saa meget som muligt bliver lagt Grund til et godt Forhold mellem disse to Parter, og dette vil styrkes, hvis hver Afgørelse af Betydning, som Raadet træffer, kræves motiveret. Forholdet maa ikke være det — husk paa, at det drejer sig om Forretningsforhold, og det drejer sig om Forretningsfrihed —, at man henvender sig til Raadet og faar en kort Afvisning, et Nej, men hvorfor man faar Nej, faar man ikke at vide. I § 22 er der, for at nævne et Eksempel, aabnet Mulighed for Raadet for at nægte Anerkendelse af den Mand, Selskabet foreslaar til sin Aktuar. Men det vilde være meget ønskeligt og rigtigt, at denne Nægtelse var motiveret. Som et andet Eksempel skal jeg nævne, at hvor det drejer sig om et Selskabs Overdragelse til et andet, altsaa en meget stor Forretning, maaske af ganske overordentlig stor Betydning for begge de paagældende Selskaber, kan efter Ordlyden af § 30 Forsikringsraadet uden videre nægte Tilladelse dertil og er ikke forpligtet til at motivere Nægtelsen. Nu staar der ganske vist i § 54, at enhver Afgørelse af Raadet kan indankes for Indenrigsministeren, og det er selvfølgelig aldeles nødvendigt, thi det eneste Værn, man overhovedet har, naar vi faar den Slags Institutioner, som faar Ret og megen Myndighed til at indblande sig i private Forretninger, er det parlamentariske Ansvar, som Ministeren udsætter sig for ved at billige disse Embedsmandsafgørelser. Derfor er det klart, at Raadets Beslutninger maa kunne indankes for Indenrigsministeren. Men det vil til lige være ønskeligt — og jeg tror, jeg kan sige, jeg noget taler af Erfaring —, at Raadet altid skulde motivere sine Kendelser, og at det var denne motiverede Kendelse, som indankedes for Ministeren.

Om selve Raadets Stilling overfor Selskaberne finder jeg Anledning til at gøre et Par Bemærkninger. I § 15 er der en Bestemmelse om, at for de Forsikringer, hvor Præmiebetalingen er ophørt, skal